

zooals Jan Sluyters dat zoo meesterlijk deed in zijn Bossche familie-interieur (tentoonstelling Sted. Museum Amsterdam, 1927). Dit werk van Nijland blijft leelijk, duf, burgerlijk, volstrekt-onbelangrijk. Zelfs het „Circus” dat iets betere kwaliteiten heeft, blijft een beeld zonder innerlijke spanning, een optelling van feiten, waarbij de machtige greep tot samenvatting ontbreekt. Renoir en zelfs Maks hebben daar méér van gemaakt. Met dit werk heeft Nijland zich geweld aangedaan. Hij is graficus boven al en als zoodanig een voortreffelijk kunstenaar, dien ik zeer bewonder. Zijn schilderijen echter moet ik verwerpen. J. S.

VEREENIGING ST. LUCAS.

Zoo'n tentoonstelling van het werk der St.-Lucas-leden is dikwijls eigenlijk van het zelfde gehalte als wat Arti ons biedt. Niet alleen dat vele leden tot beide vereenigingen behooren; maar ook het moderne karakter, het type der „jongeren” is geheel uit St. Lucas verdwenen. Maar och, zijn „de Onafhankelijken”, behoudens enkele extravaganen, eigenlijk anders?

In de groote zaal op de eere-plaats hing „Samson en Dalila” van Prof. Jurres, een groot doek in zijn bekende goud-bruine kleur geschilderd, dat ons Daumier en Delacroix in herinnering roept.

Niet ver daar van daan was het, met den St.-Lucas-prijs bekroonde werk van Ritsema, „Laveuses”, een vlot geschilderd landschap in Bretagne met waschvrouwen bij een beekje.

Aan den anderen kant van Jurres' schilderij domineerde de „chefkok” van Gerdes, een groot stilleven met visch en glazige pudding op een aanrechttafel en daar achter het glunderende gezicht van den Laren-schen chefkok Aben. De bouw deed aan Monnikendam's werk denken, maar minder luidruchtig, beschaafder van toon en stemming.

Filarski had er een paar zeer sterk kleurige stillevens, die naast het werk van Jurres wat „cru” deden. „De blauwe stoel” is van een te geprononceerd blauw, en het „speelgoed paardje” is opgelost in een symphonie van vele andere kleuren.

Bart Peizel, die in zijn „bestelde” portretten veelal wat droog en dor wordt, was in zijn „Danseresje” meer op dreef. Goed van kleur, vlot van schildering, al is het dan ook geen Isaac Israëls, was dit een voor Peizel opmerkelijk schilderij. Wie ook op deze tentoonstelling goed voor den dag kwam is M. van Raalte, die in „Amsterdam bij Avond” een goede stemming geeft, en „in de koffiekamer der Volksschouwburg” een sfeer weet te suggereeren, een situatie te teekenen, die misschien even aan Breitner doet denken, maar toch persoonlijk genoeg is, om Van Raalte te zijn.